

... všechno teď bude jako v pohádce...

Ještě delší „čekatelskou“ dobou prošla v cizině cellistka Michaela Fukačová, která odešla do Dánska jako mladá absolventka. Ačkoliv, jak sama říká, někdy zvažovala, zda si může koupit bochník chleba, vytrvale se držela svého záměru prosadit se jako sólistka a odmítala účast na konkurzu do některého z dánských orchestrů. Dveře koncertních sálů jí nakonec dokořán otevřela cena v moskevské Čajkovského soutěži, po níž následoval rychlý vzestup vzhůru.

Fukačová měla v Čechách problémy se studiem kvůli politicky nevyhovujícím rodičům, kteří přišli stejně jako Tučapský o svá zaměstnání. Odchod za manželem do Dánska v roce 1985 pokládala podle vlastních slov za odchod do světa vytoužené svobody, ačkoliv pro něj zvolila cestu legálního vystěhování. Přestože měla cestu do značné míry ulehčenou také svým mládím a také podporou manžellovy rodiny, první dánské zkušenosti ji zaskočily:

„Měla jsem romantickou představu, že všechno teď bude jako v pohádce. Místo toho jsem se záhy dostala do hluboké krize, velmi mi chybělo všechno to dobře známé - rodina, přátelé, společná kultura. Dlouho mi trvalo, než jsem odvykla srovnávat své nové prostředí se zvyky své staré vlasti. A teď si říkám, jaká troufalost, chtít po zemi, která mě přijala za svou novou občanku, aby se podobala mým navyklým představám ... Byla jsem do té doby jako dítě v bezpečí komunistického vězení a bylo potřeba dozrát a zakořenit v zemi svobody a vlastní zodpovědnosti.“

Ve zpětném pohledu je zřejmé, že se mladé umělkyni houževnatost mnohonásobně vyplatila. Jako sólistka vystupovala s předními světovými dirigenty i tělesy, soukromě studovala u Mstislava Rostropoviče a stala se interpretkou výborných nahrávek (za jednu z nich se může pyšnit cenou Grammy Classic Award).

Získala také hlubší pohled na sebe samu a své místo ve světě, i když zpočátku bolestně prožívala pocit vykořeněnosti. "Když to procítíme do hloubky, tak je to jen pouhá myšlenka, která nám vnucuje pocit oddělenosti a nedostatku. Necítím svoji identitu národnostně, přestože jsem se narodila jako Češka a Češkou zůstávám. Měla jsem to štěstí, že jsem opravdu poznala a pochopila svoji podstatu a identitu jako něco, co je nám všem společné a co zůstává neměnné, ať už bydlím v kterékoliv části světa.“

Michaela Fukačová

Příběh Fukačové má řadu styčných bodů s příběhem další špičkové hudebnice, ve Freiburgu žijící mezzosopranistky Dagmar Peckové. Obě dámy odešly z Čech v polovině osmdesátých let. Ani Pecková se dnes netají s problémy svých začátků. Mnohokrát prý seděla v drážďanském hotelovém pokoji na sbalených kufrech a vedla sama se sebou dialog o lákavosti okamžitého odjezdu. Vždycky však vlastnímu pokoušení odolala, a tak i ona sklízí dnes plody vytrvalosti – mimo jiné například v podobě spolupráce s dirigenty, jako jsou C. Davis, S. Bychkov, S. Cambreling či W. Sawallisch.